

Šel jsem jednou za chlapcem, který nesl kytici růží. Šel jsem vzduchem prosyceným vůní. Takový je život některých lidí. Kudy jdou, je vzduch prosycen vůní jejich krásné duše. Šli byste za nimi do smrti. Ale máte větší úkol: učinit svůj vlastní život pomníkem krásy, aby, kdo půjde kolem, měl pocit, že tady žil a chodil člověk, který měl krásnou duši.

NÁLADA HOJNOSTI

Hospodářství přírody. - Viktoria Regia a rákosí. - Krajan v Americe. - V slovenské chyši. - Básník bídy. - Rutherford a Oliver Lodge. - Atomy. - Plevel. - Úspěšný obchodník. - Semínko. - Radiové vlny. - Občan a domek. - Duch smolaře. - Před Edisonem. - Dni nových příležitostí.

Dobrou náladu vydatně podporuje duch hojnosti. Hledme se s ním seznámiti!

Svět, v kterém žijeme, není chudý svět. Je to svět neobsáhlých možností, ovládaný zákonem hojnosti. Každý nedostatek je nedostatkem poznání nebo konání nebo obojího.

Kdo nahlédl do hospodářství přírody, musel poznati, že tu vládne zákon přepychové hojnosti květů, plodů, semen, zárodků života, možností nových tvarů, že je tu nevyčerpitelné bohatství všeho, co slouží k udržení plnosti, krásy a zdraví.

Škoda všech dobrých lidí, kteří jen na to studovali, aby celý život mohli lidem kázat, jací jsou bídní a jak celý svět ve zlém leží. Také jsem byl v nebezpečnosti, státi se kazatelem bídy a červí filosofie. Dnes činím opak: chtěl bych na všech náměstích, ve všech biographech, školách a kostelích hlásat radostnou zvěst o hojnosti, radosti, zdraví, mládí, síle a úspěchu!

Každý člověk touží po zdraví, lásce, hojnosti! Avšak špatná životní filosofie mnohemu znemožňuje žádaného

dosahovati, protože vidí všude tmu, propasti, poušť, zárod-
ky nemocí, svět plný zla a nástrah.

Jeden z pěstitelů slavné Viktorie Regie v universitní bo-
tanické zahradě v Praze pozval mě, abych se také šel na ni
podívat. Nejvíce vábil návštěvníky její královský květ a to,
že právě k večeru se rozvíjí a k ránu zavírá. Mě zvláště
zaujaly její lupeny, jeden a půl metru v průměru, v podobě
lodičky. Jakoby čekaly, že na ně některý kluk si sedne a po-
plave. Z malého semínka vyrůstá rychle tato podivná květina
a nachází v svém okolí všechnen materiál k velkolepé stavbě
lupenů, plodů a především k vytvoření překrásného květu.

Kdyby obyčejné rákosí mohlo mluvit, řeklo by asi: „Já
mám smůlu, to je můj osud, půda a voda je mi nepřátelská,
ničeho tu pořádného není, čím bych mohlo svůj úděl zlepšit;
je tu samá bída a nedostatek.“ Marný všechnen nárek, rákosí
nemá duši Viktorie Regie, jako bodlák nemá povahu růže.

Znal jsem vzdělaného a silného krajana. Přišel do Ame-
riky a měl lepší příležitost než mnozí jiní, neboť uměl
anglicky a měl nějaký kapitál. Avšak nepřivedl to dál než
kterýkoliv ubožák v nejubožejší zemi: stal se opilcem. Měl
vzdělání i peníze, ale ducha měl žebráckého.

Dokud nebyly veliké dalekohledy, mívali lidé strach, že
nebe je malé, že se tam všichni nevejdou. Později, když
začali cestovati kolem celé země, která kdysi zdála se býti
nekonečnou, rozumovali, že je příliš malá, než aby postačila
uživit ještě více lidí. Jak mnozí nemají ani tušení, jaké
ohromné zásoby země jsou dosud nenačaty!

Jsem přesvědčen, že pro samé stromy nevidíme lesa, že
se přímo topíme v hojnosti, ačkoli přitom zůstáváme chu-
dými a bídnými.

Je duch bídy a je duch hojnosti. Kdo má ducha hojnosti,
bude mu dáno, a kdo ho nemá, i to, což má, pozbude.

Avšak člověk s duchem bídy se může přeorientovat a
pěstít ducha a náladu hojnosti.

Vešel jsem na Slovensku do chyše. Ležel tam nemocný
a těžko se mu dýchalo. Aby mu bylo teplo, vařilo se tam,
kde ležel. Aby teplo nevyšlo, nevětralo se. Aby mu ušla
chvíle, kouřil si. Aby mu nebylo smutno, pozval sousedy,
kteří všichni kouřili. Podle jeho ducha byly to samé dobro-
ty, ale jaká v tom všem byla bída a otrava!

Docela jiný je duch hojnosti! Má doma vzduchu dost a
ještě jde do lesa více se ho nadýchat. Má čisté tělo a ještě
se koupá. Má zdravý žaludek a ještě dbá o správnou výživu.
Dostí se přes den napracuje a přece večer zkouší, které
svaly zůstaly skrčeny nebo nehybné, aby je protáhl! To je
duch hojnosti.

Kdo by neznal ženu, která má trápení až po krk a starostí
nad hlavu! A co dělá? Hledá někoho, kdo má také trápení
a trampoty, aby si o té bídě popovídali a bídu na bídu hro-
madili! Bída má ráda bídu.

Jeden náš básník napsal: „Já miluju květinu, že uvadne,
zvíře, poněvadž pojde; člověka, že zemře a nebude, že
zhyne navždy; já miluju — více než miluju — já se kořím
Bohu, poněvadž není.“

Od takového ducha uchovejž nás — zdravý rozum! Já
miluji květinu protože žije, kvete, voní; zvíře, že skáče,
brání se; ptáka, že zpívá; člověka, že v něm bije srdce, že
z jeho oka září láska; miluji Boha a jsem nadšen jeho pří-
tomností, neboť jej vidím a vnímám všade.

Raději bych byl pískem, v kterém děti skáčí a si pohrají,

raději bych byl potůčkem, kde si unavený člověk svlaží nohy, raději bych byl květinou, která každé jaro znovu vykvete, než básníkem, který básní o bídě a smrti a tam, kde je trochu světýlka, vnáší černé stíny pesimismu a duševní poušť.

Nálada hojnosti není dcerou prázdných vidin, ona je skutečnou dědičkou neobsáhlých pokladů a vystavuje se působení věčného zákona hojnosti, který vládne vesmírem.

Slavný fyzik Rutherford nás ujišťuje, že v tak nepatrné částice radia, co by se vešlo na ostří nože, je stajena energie, která by postačila k vyzvednutí britské námořní flotily na horu Montblank.

Jiný velký fyzik, Oliver Lodge, dovozuje, že kdyby se podařilo rozbít atom, jakých je miliony v zrnku písku, uvolnilo by se dosti energie k pohánění strojů celého světa a jiných zdrojů energie bychom nepotřebovali.

Tomu, kdo není seznámen se složením atomu, je to stejně nepochopitelné, jako moje tvrzení, že i nejslabším a nejubožejším z nás procházejí síly, jež nelze vyčerpat za celinký život.

Často mi připadá, jakoby zákona hojnosti nejvíc využíval plevel: jak rychle roste, jak houževnatě se drží, jak všemu trháni vzdoruje!

Hojnost tu je: obklopuje a proniká nás, vnucuje se nám. Je jako uhlí: bylo tu, ale lidé mrzli, než je dobyli. Je jako pára a elektřina a vše, co po tisíce let leželo ladem, než se toho lidé chopili.

Vyptávám se lidí, kteří v životě něčeho dosáhli, jak to dělali, a vždy slyším: měli ducha hojnosti. Vyzvídám-li, jak přišli lidé na mizinu, kteří byli bohatí, poznávám, že měli žebráckého ducha ještě dokud byli bohatí.

Dosud mi zní v uších rozmluva s jedním obchodníkem.

Když jsem vyslechl, z jakých malých začátků jeho velký podnik vyrostl, jak podnikal věci, které by mnohý považoval za nemožné, jak každá překážka byla mu pobídkou k většímu úsilí, jak jediný refrén zazníval z jeho řeči, že musí zvítězit, řekl jsem si: to je duch hojnosti a zdaru, to je smýšlení, které vede k realizaci všeho, co si živě představuje a oč moudře usiluje.

K největším divům přírody patří semínko. Kdo vypoví, jaká hojnost, plnost, moudrost, krása a dokonalost je v něm skryta. Jak to všechno vydobýti ze semínka, co v něm je? Jen mu připravte půdu, jen mu maličko vyhovte, trochu zalejte, trochu zkypřete, nějakou příležitost mu dejte se rozvinouti! My jsme mnohem více než semínko: můžeme sami sobě půdu připravit, máme schopnost sami sebe řídit a své okolí sobě přizpůsobit!

Krásným příkladem jsou radiové vlny. Jeden kluk o nich nic neví a nic se nedozví. Jiný hoch zastaví každého, kdo by mu poradil, „jak chytat vlny“, až i on se může pochlubit chytáním koncertů podle libosti!

Jakýsi občan mě ujišťoval, že bude jednou mít svůj domeček, ale ještě neví, jak se to stane. Později jsem ho viděl se hmoždit s kamenem. Povídá: „Tohle je shnilý kámen, toho také nějak použiju, ale je tu dost pěkného kamene a ten bude na základy.“ Potkám ho po druhé a šťasten mi sděluje, že mu potok připlavil hromady dobrého písku — tenkrát lidé naříkali na povodně. A později jsem ho viděl, jak dělal a sušil cihly na slunci. Jde prý to pomalu, má těžkosti s povolením stavby. Není myslitelné, aby konečně tento „chudý“ člověk neměl svůj domek, protože má už ducha toho domku, představu toho, več pevně věří a oč dnem i nocí usiluje.

Jiný občan chodil chytat ryby, ale ničeho nenachytil. Naříkal, že nemá štěstí, že ryby se vždy vyhnou místu, kam on hodí udici. Pravím: „Tak to zkuste jinde?“ „To nic nepomůže,“ odpovídá.

Jiní chytili, on nikdy. Ryby tam byly, on nic nechytil. „Tak se poptejte, jak ti to dělají!“

„To je marné, já mám ve všem smůlu, jiným lezou pod ruku a mně se každá vyhne.“

On věřil v neúspěch a bylo marné mu říkat něco o jiné udici, o dobrém vnadidle a klidném držení a čekání atd.

Kterýsi krásný mladík seslušným výdělkem naříkal, že by se tak rád oženil, ale není s to, namluvit si dívku. Myslelo by se, že takových případů není a přece jsou.

Asi v době, kdy se narodil Edison, žil ve Washingtoně muž, který měl vzdělání a schopnosti, ale vzdal se veškeré snahy působiti veřejně nebo pracovati třeba v ústraní na nějakém užitečném problému, protože si řekl: přišel jsem na svět pozdě; všechny vynálezy už byly vynalezeny, všechny země objeveny, všechny velké knihy napsány, všechny myslitelné stroje zdokonaleny, ba i všechny velké války vybojovány a zápasy o velké svobody ukončeny, zkrátka: všechny příležitosti už pominuly a nezbyvá než zabývat se minulostí a psát, co jiní dokázali a objevili, opěvovat velikost a slávu zemřelých hrdinů. A to mu za to nestojí.

Všichni dobře víme, jak se mýlil. Vždyť tenkrát se Edison teprve narodil. O telefonu, radiu, letadlech a tisíci jiných věcech nebylo zdání: a on myslel, že už není o čem myslet, na čem pracovat, zač se obětovat. Lidstvo teprve začíná se chápat svých možností, začíná poznávati, že zlatý věk lidstva se teprve připravuje.

Dnes je den příležitostí jako nikdy předtím. Nezdržujme se lidmi, kteří chtějí státí zády k slunci a obracejí svoji tvář jen k věkům zapadlým, do nocí malomocných snů a vzpomínek. Na naše dveře tlukou nové dny a příležitosti, před námi je cesta pro smělé chodce, alej plná květů a nad ní snoubí se paprsky s vrcholky úspěchu, poseté vyznamenáním pro všechny, kteří k nim spěchají s důvěrou v sebe. Příležitosti se rodí každým novým dnem. V nás samých vycházejí hvězdy našeho štěstí a životního úspěchu, na dosah našich rukou a našeho úsilí jest naše vítězství. Věřme v hojnost, v úspěch, v zdraví, v krásný velký život! Vykročme znovu do života s úsměvem, s humorem a s vírou v zdar!

CESTA IMAGINACE

Tvůrčí myšlení. - Příklady lidí s imaginací. - Vesnice u Prahy. - Nedostává se duchovního inženýrství. - Pět stupňů při tvoření nového života podle plánu. - Nový člověk. - Smetiště v duši. - Co je víc než imaginace. - Nejvlastnější podstata člověka. - Zvyk starých Čechů. - Tělo dílnou ducha. - Velké uvědomení a utišení.

Imaginace nebo tvůrčí myšlení je náznakem, že člověk je příbuzný s Mocí, kterou povstal svět. Je to smělé tvrzení, avšak ani zdaleka nevystihuje celou skutečnost. Bez tvůrčího myšlení byl by svět pouze světem zvířat a vše, co krásného, dobrého a velikého vyšlo z rukou lidských, bylo by neznámo. Nebýti božské imaginace, nebylo by velkolepých světů hvězdných, ani krásy a velkoleposti přírody. Byla by jen poušť a šedá, beztvárná hmota.

Čím vyšší je úroveň člověka, tím více najdeme stop jeho tvůrčího ducha; čím nižší úroveň, tím jednotvárnější je jeho život a okolí, které si tvoří.

Vkročíme do rodiny člověka bez imaginace a nenajdeme nic zajímavého, vše nás odpuzuje. I kdyby byl sebe větším boháčem, nemá-li imaginace, zůstane pod úrovní každého chudáka s imaginací.

Bez imaginace nebylo by vynálezů ani objevů. Kolumbus měl novou zemi ve své imaginaci a tato vidina jej činila odvážným, vynálezavým a vytrvalým, až i svou Ameriku objevil.

Všechn pokrok světa, v správě států, průmyslu, školství,

zdravotnictví, záleží na dobré představivosti a dobré vůli vůdčích činitelů a těch, kteří je poslouchají.

Bez imaginace nemůže obuvník být dobrým obuvníkem, malíř malířem, kovář kovářem. Podkovář, který neumí vytvořit ve své mysli správnou podobu podkovy, nikdy správné nevyková.

Jakýsi muž vytýkal své ženě nepořádek, že má každý kout plný hadrů a všechno neupravené. A povídá: „Měla bys vidět, jak hezky upravené má všechno tamhle sousedka.“ Ona na to: „Jen mi na to dej, abych si mohla koupit více skříní a prádelníků a najmi větší byt — a uvidíš.“ Ale jaké bylo její překvapení, když se dozvěděla, že dotyčná sousedka byla ještě chudší, že hadry a koštata a jiné domácí potřeby měla uklizeny v obyčejných bednách, které byly přikryty vlastnoručně vyšívanými dečkami. To byla imaginace! Jiný příklad: mladík žije v rodině, kde jsou děti, kde je zahrada a několik pokojů. Je mu dlouhá chvíle, neví co dělat, jak se zabavit, čím a v čem se uplatnit. Nemá a nepěstuje imaginaci. Jiný mladík příjemně oživuje a rozrůstá celý dům. Děti na něm visí, zahrada se na něho směje, každý pokoj je něčím zkrášlen, čeho se jeho ruka dotkla: má imaginaci.

U Prahy je vesnice, která je typickou ukázkou ošklivosti. Jediná cesta tam není upravena, na návsi je močál, za deště se lidé po kotníky brodí v blátě a není tam, co by i jen v nejmenším ukazovalo, že lidé tam bydlící mají také nějaký společný zájem. Zkrátka: oni si svoji obec nedovedou představit lepší, krásnější, upravenější. V jejich imaginaci není pojmu pro společnou hrdost, pro vtělování družnosti a pospolitosti do všeho, čím obec mluví k tomu, kdo tudy prochází.

Proti ní bych ovšem mohl uvést deset vesnic, které na každém kroku ukazují imaginaci lidí rozšafných, pokrokových, kulturních.

Hledá-li člověk krásu nebo honí-li se za štěstím a potom je opravdu najde, našel je jako ona žena své brýle: našla je totiž na svém vlastním nose, ačkoli předtím celý byt i zahradu prohledala. Jestli člověk nenajde, co mu činí život žádoucím a krásným, sám v sobě, marně hledá jinde. A našel-li to sám v sobě, našel to ve své imaginaci; nejprve jako představu, postupně svoji představu zhmotnil, a tak začal žít v jiném světě, ačkoli to byl jeho nejvlastnější svět. Ten svět se zrcadlil ve všem, co jej obklopovalo a vtěloval do všeho, co konal a tvořil.

Žije-li někdo krásně ze zvyku, že to bylo tradicí jeho domova, kterou si osvojil, zaslouží si úcty. Avšak větší je ten, kdo žije krásně vědomě, komu život je tvořením nových hodnot.

Člověku je věcí samozřejmou, že si volí oblek, byt, nábytek, četbu, zábavu, domácnost. Avšak náladu, od níž závisí jeho klid, radost nebo žal, ponechává náhodě.

Na všechno možné jsou poradci a odborníci, na vykládání a provádění zákonů, na šití šatů, na plánování domů a zahrad, na léčení tělesných neduhů: jen pro duchovní inženýrství, pro vědomé plánování a tvoření vnitřního života jsme dosud neměli inženýrů a poradců.

Je povinností každého, aby přestal žít nahodile, „záplatovaně“ a začal žít podle plánu vědomě tvořeného. Je to vyšší životní úroveň. Je to život elity lidstva.

Člověk na vyšších stupních vývoje je povolán být vědomě tvůrcem světa, kterým žije, v kterém žije a pro který

žije. Jeho základní schopností pro takovýto život je jeho imaginace, jeho tvořivost.

Můžeme zřetelně rozeznati pět druhů činnosti při tvoření nového života podle plánu.

Nejprve si tvoříme nový obraz toho, čím chceme být. V dalším tento obraz vypracujeme do podrobností.

Za třetí tomu obrazu vdechneme svoji duši. Jinými slovy: přemístíme své já a své vědomí do něj; přestěhujeme se duchovně.

Za čtvrté vytváříme tento duchovní obraz ve hmotě, to jest ve skutečném denním životě.

Za páté den co den tento obraz zdokonalujeme.

Je to jako se stavbou domu. S počátku máme jen všeobecnou představu, jaký má být a čemu má sloužit. Potom začne pracovat naše imaginace na podrobnějším vytvoření jeho idee, plánů, duše, účelu, ozdob a zařízení. Nato se poradíme s někým, kdo umí stavět domy. Pováme mu, co chceme, a on vypracuje první náčrty. My o nich přemýšlíme a je pozměňujeme. Potom začne další propracování detailů a nakonec zhmotnění všeho, obložení a vyplnění myšlenek stavivem.

Mezi stavbou nás ještě to a ono napadne a když je dům hotov, začneme jej zařizovat a máme do smrti dosti příležitostí k opravám, přestavbám a přeměnám, ačkoli jedná se o materiál mnohem hrubší než je budova lidského charakteru.

Podnětem ke stavbě duchovního domu může být rozmluva, přednáška, četba, vnitřní vnuknutí. Poradcem, duchovním inženýrem nebo architektem může být buď někdo, kdo tomu rozumí, nebo mohou k tomu být získány podněty vlastním studiem.

Je nutno si uvědomit, že v tom okamžiku, kdy si vytvoříme svojí imaginací jasnou představu toho, co chceme dosáhnouti, stává se tato představa skutečností, jako třeba narození dítěte. Je pravda, že ji můžeme měnit, ale úplně se jí už zbavit nemůžeme. Potlačíme-li ji, vnikne do podvědomí a roste dál a když ne jinak, aspoň ve snách se znovu oživuje.

Velmi záleží na základní ideí a její mravní úrovni. Je samozřejmé, že si nebudeme tvořit nějaký slabošský ideál fňukavého škarohlída, ani hysterického fanatika, ani prchlého zuřivce. Je přirozené, že budeme pamatovat na pevné zdraví, na velkou výkonnost, na veselou mysl, na úspěšnou práci. To vše by nás však trvale neuspokojilo, kdybychom si nevyvolili vysokou duchovní úroveň. Když už se jednou staví nový duchovní dům, proč jej nevystaviti co nejdokonalěji a nejkrásněji?

Ten nový člověk, kterým chceme být, bude dále chodit po zemi, to je samozřejmé, a přijde do styku s prachem ulice, ale jeho hlava bude vysoko nad vřavou dne a nad titěrnými pŕtkami lidí, kteří se živí sensacemi a starostmi o nejnovější klep.

Ten nový člověk rád uvítá každý dobrý podnět, jak duchovně žít, aby hlava udržela se na úrovni velkého duchovního světa, aby srdce mělo svůj klidný tep, aby krok byl pružný, aby úsměv a humor širokých duchovních obzorů ho všude provázel.

Je nesporné, že mysl lidská je schopna pojmouti ohromné množství dojmů, vněmů, představ, ideí, právě tak jako do sebemenšího domečku vejde se množství myší, krtků, vos, pohozených papírů, odpadků a smetí. Je možno tam nahá-

zet kdejakou zbytečnou věc. Je možno vyzvat všechny laskavé sousedy, aby si u našeho domu udělali smetiště a všechno, s čím si nevědí rady, aby k nám donesli.

Někdo namítne, že takovým bláznem nikdo není. A já tvrdím, že takové blázny najdeme všude ve většině, když tak mnohé řeči, starosti, představy, vněmy, zprávy, které lidé rádi přijímají, nazveme pravým jménem.

Člověk snese mnoho, ale nesnese všechno beze škody. Jestli někdo připouští do své mysli mnoho zbytečností, škodlivostí a malicherností, nezbyvá mu místa pro myšlenky velké, povznášející, tvůrčí, myšlenky velkého slohu a dosahu.

Naše imaginace je toho druhu, že ji mnoho malicherných a neužitečných myšlenek může velmi zatěžkat, poškodit a učinit neschopnou velkého rozmachu a širokých obzorů.

Lidé používají své imaginace k podnikání, k tvoření vzácných uměleckých děl, k vynalézání, k zábavám, ale neuvědomují si dost, že ona jest hlavní podmínkou k vytvoření krásného, velkého a šťastného života a k tvoření nálady podle vlastní volby.

Marně se budeme namáhat, abychom se uklidnili, když přichází rozčilení, jestli se nemůžeme opřít o jasnou představu klidného stavu, jaký je v takových případech žádoucí.

Nad imaginací je životní ideál, vytvářený a plánovaný nejlepšími ideovými podněty, které v hlubinách duše vystávají, kdykoli se do nich vědomě ponoříme.

Já pro sebe všechny své ideály opírám ustavičně o pevné přesvědčení, že hodnoty jako klid, láska, dobrota a krása nejsou něčím, co visí ve vzduchu nebo co je závislé na nějakém souhlasu lidí, ale věřím, že jsou to absolutní hodnoty,

že jsou to síly a vibrace v nás přítomné Duše všehomíra a že těmito silami jsme s vesmírnou mocí spojeni, slaběji nebo silněji, podle toho, jak se jim oddáváme.

Říkám si: moje nejvlastnější podstata je božská. V této podstatě není slabosti, smutků, zlosti, negace, nýbrž jen síla, klid, láska a tvůrčí moc. Čím více se celou myslí oddávám klidu, lásce, dobru a kráse, tím jsem silnější, tím lépe ovládám a zhodnocuji své city, jako zhodnocujeme oheň.

Neříkám, že by se k prahu mé duše nepřiblížil hněv, ale neotvírám hned dveře dokořán, abych jej vítal a nechal řádit v svých nervech a pokojích své duše.

Neříkám, že by se někdy nepřiblížovaly myšlenky smutku a trápení, ale hledím na ně jako na cizince, kteří se chtějí vnutit. Jsou nežádoucí, nemám pro ně žádné pohovky k posazení.

A jako zvláště důležité k mistrovství, po kterém toužíme a které je dosažitelné, považuji každodenní vykoupaní v ovzduší velkých, ozdravných, posilujících myšlenek a meditací.

Starí Češi ve XIV. a XV. století mívali krásný zvyk, že každý den ráno i večer nebo jen večer se oddávali osobní a domácí pobožnosti. Něco si přečtli vzdělávajícího a své tužby, předsevzetí, své nejlepší city vyjádřili prostými slovy v upřímné modlitbě. Nebyl to pohyb rtů na prázdno, ale povznášení mysli k nejvyšším hodnotám, jaké ctili v slově Bůh.

Dnes máme o leccčems jiné pojmy, než měli lidé před čtyřmi sty lety, leccos jinak nazýváme a jinak chápeme, ale máme tytéž vnitřní potřeby, tutéž touhu po velkém životě

a po něčem svatém, co si chováme nedotknutelné jako zřítnici oka.

Dnes je shon a spěch mnohem větší; dojmů, které rozrušují, je mnohem víc; lidé jsou vnitřně rozbiti a rozvráceni a nemají síly vzlětnouti k oněm tichým výšinám, kde se duše uzdravuje, očišťuje a posiluje.

Můžeme však mnohemu nepříjemnému předejít a podmínky krásnějšího života vytvořit, budeme-li denně pěstiti velké myšlenky, silné sugesce a vznešené meditace.

Snad není možno najít celou hodinu, ale jak málo bychom cenili svou duši, kdybychom nenašli ani 15 minut?

Není krásnějšího zvyku, jako když si člověk denně vyhradí pro sebe chvilku, kdy se chce potkat sám se sebou, aby si připomenul hlubší smysl života.

Jsem božím dělníkem. Jsem jiskrou zapadlou do hmotného těla. A v tomto těle má se ona rozkřesat v posvátný oheň, v kterém shoří, co je nežádoucí, a znovu a silněji se podnítí to nejlepší, čím chci žít.

Naše tělo je dílnou ducha, ale je také svatyní, kde se setkáváme s Duchem všech duchů. Paprsek, který máme z Boha, jen proto září, hřeje a nás oživuje, že jedním pólem je spojen s námi a druhým pólem je ve spojení se svým zdrojem a je ustavičným vyzařováním nejvyššího života.

Když se oddávám meditaci, ať cokoli jiného přítom zanedbám nebo zapomenu, jedno vždy zůstává, i kdybych žádných slov neužíval; je to uvědomení sounáležitosti k vesmírnému životu, je to utišení sám v sobě a přiblížení tam, kde všechna přání ztichnou, všechno jiné se zapomíná a zůstává pocit Veliké Přítomnosti Věčného.